„Spaima de nefiinţă” nu-l determină să ia nici măsurile elementare de prudenţă sau de pază. Ceea ce-l preocupă este numai împlinirea unei anumite ordini, a unui anumit ritual care să-i asigure mai departe legătura cu cele de aci, odată ce va fi trecut vămile:

Aste să le spui,
Iar la cap să-mi pui...

Plângerea, chiar, nu este ruperea sfâşietoare a fiinţei împotriva neantului, ci este clamare pentru integrare în liniştea a toate, aşezare, împăcare. Desluşim, prin filtrul acestor lucruri, sensul în care istoricul grec va fi vorbit despre „nemurirea geţilor”.

Şi această atitudine răscumpără, ori de câte ori e vorba de a pune preţ pe vieţi, pe cea uşoară de dinainte.

Acestea sunt, înfăţişate fugar şi cu insuficientă ordine şi dibăcie, câteva din aspectele care ni se par a caracteriza orientarea fundamentală a afirmaţiilor româneşti despre existenţă.

Dacă faptul de a fi urmărit aceste însemnări va fi stârnit interesul câtorva să întreprindă